

ственици разказватъ, че когато за прѣвъ пѣтъ билъ посещаванъ нѣкой островъ, животнитѣ въ него не се боели отъ човѣка. Дивитѣ животни по нашитѣ мѣста се боятъ отъ човѣка, защото отъ горчивия опитъ [на своитѣ родители, дѣди и пра-дѣди знаятъ, колко много той е опасенъ за тѣхъ.

До преди нѣколко десетилѣтия северната лисица е била много често срѣщано животно въ полярнитѣ страни. Но модата на женитѣ да носятъ кожи, твърде много се е разпространила, а заедно съ това избиването на полярнитѣ лисици твърде много се е засилило, и днесъ тѣ не се срѣщатъ толкова често. Много рѣдки сж така нареченитѣ „сини“ или „сребристи“ лисици, чиито косъмъ лѣте и зиме остава сѣ еднакъвъ — гължбово-синъ или сребристъ. И затова въ Америка отдавна сж започнали да отглеждатъ полярната лисица въ особени, нарочно направени паркове (градини). Тамъ постепенно подобрявали и породата на това животно. Преди голѣмата война за една двойка породисти лисици сж давали баснословни суми. Днесъ, наистина, поради кризата цената имъ спадна, но не сж рѣдки случаитѣ, когато хубава двойка породисти лисици струватъ нѣколко десетици хиляди левове. И въ Германия на нѣколко мѣста полярната лисица се отглежда тѣй, както се отглеждатъ и другитѣ домашни животни. Опититѣ съ изкуственото отглеждане на полярната лисица се правятъ въ високи планински мѣста, на височина надъ 1300 м., за да приближатъ естественитѣ условия на животното.

Би трѣбвало нашитѣ ловци да се заинтересуватъ и опитатъ, дали синята лисица не би могла да живѣе по нашитѣ планини. Тогава нѣма да изнасяме злато за покупка на скжпи кожи отъ чужбина